

Son Çıkış

Nureddin Yıldız'ın 21.01.2018 tarihli (316.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Âdem aleyhisselamın dünya toprağına ayak bastığı günden beri bütün insanlık tarihi boyunca günahlar bugünkü kadar yayılmamıştır. Bugün bir saat içinde dünyada işlenen cinayetten zinaya, kumardan hırsızlığa kadar günahların istatistiğı, belki geçmiş beş yüz senenin toplamından daha fazladır zannederiz.

Dünyaya bir asit yağmuru gibi günah yağmaktadır ve insanoğlu Allah'a karşı bugünkü kadar cüretkâr hiç olmamıştır. Sözelimi Nuh aleyhisselamın kavmi de Allah'a karşı isyan etmiştir ama onlar yedi milyar değildiler, yaptıklarını da dijital destek alarak sürdürmüyorlardı.

Gerek insan sayısının artması gerek teknolojinin harama destek olan yatırımı ve şeytanın da artık daha tecrübeli biri olarak günah planlaması ortaya bir sonuç çıkardı: İnsanoğlunun Allah Teâlâ'ya karşı cüreti ölçülemeyecek kadar artmıştır. Günahlar insanın gözünde hafiflemiştir. O kadar ki bir yerde cinayet olmuş, bir kişi öldürülmüşse gazeteler bunu 'üçüncü sayfa haberi' altında vermektedirler, yani sıradan bir toplumsal olay olarak. Anca yirmi-otuz kişi ölmelidir ki gazetelerin ilk sayfasında yer bulabilsin.

Herhâlde bu gidişle on sene sonra artık elli kişinin ölmediğı bir hadiseyi haber yapmak bile uygun bulunmaz olacaktır. En ağır cinayet olan insan öldürme bile sıradanlaşmaktadır. Alkol, zina ve faiz gibi ağır haramlar zaten devlet kanunlarının koruması altına alınmıştır. Faiz hayatın bir gerçeğı, zina insan hakkı, kumar meşru bir geçim yolu görülmektedir.

Tarihin mesela Lut aleyhisselam zamanındaki başkaldırı türü, en çirkin günahlardan biriydi ve toplumsal bir boyut da kazanmıştı. Ama o kavim neticede bir günah işlemişti. O günah bugün Avrupa ülkelerinde yasal koruma altına alınmıştır ve Allah'a isyanın bin çeşidinden sadece bir tanesidir. Bugün yeryüzü sanki Allah'a secde edilmesi için yaratılmış bir yer değil de baştan aşağı isyan denemeleri yapılması için meydana getirilmiş bir saha hâlinindedir.

Ne yazık ki esef edilecek bir hâl olarak söylemeliyiz: Bu çirkin manzarada, Allah'a başkaldırı pozisyonunda Müslümanlar masum değillerdir. Avrupa'da, Hong Kong'da veya başka bir yerde yaygınlık kazanıp serbest hâle getirilmiş hangi günah varsa Müslüman toplumlarında da maalesef ayıplanmaksızın yaygınlık kazanmaya başlamış, serbestleştirilmiştir.

Basit bir örnek olarak gösterilebilir ki Allah'a isyanın en büyük örneğı sayılabilecek ana-baba itaatsizliğı Avrupa'da yasal koruma altındayken Müslüman toplumlarında da ayıp dahi sayılmaktan çıkarılmış, gençlerin ana-baba takmaz ve ebeveyn ağlatan hâlleri var olabilmıştır.

İnsanlığın tarihinde bugünkü kadar göklerin ateş olup başımıza inmesini gerektiren bir suç ortamı oluşmadığı için yine bugünkü kadar lanete müstahak bir nesil de dünyaya gelmiş değildir. Eski zamanlarda işlenmiş büyük isyanlar ileri sürülebilirse de bunlar çeşit olarak sayılı ve sınırlıdır. Bugün manzara daha geniş, daha sınırsızdır. Müslüman toplumlarında bile suç ve günah çeşidi-oranı çok fazladır. Karun'un suçu elindeki malı kendinin sayıp zekât vermemesiydi; şimdi ise hem zekâtını veren hem faizcilik yapan Müslüman tipi var. Bu daha iyi bir durum mudur? Bir Müslüman ne kadar zekât verirse faizle ilgili bir günahını örtebilir ki? Yüz liralık bir faizin kaç trilyonluk zekâtla örtülebileceğı söylenebilir? Ağrı Dağı kadar altın sadaka diye verilse bir liralık faizin günahını giderir mi?

İnsanlık yuvarlanma seviyesi şöyle dursun, ondan da ötede bir hızla cehenneme doğru ilerlemektedir. Allah Teâlâ'nın peygamber lisanı ile lanetlendiklerini söylediğı Yahudi toplumunda bile bugün olduğu

kadar 'her koyun kendi bacağından asılır' anlayışı hükümferma değildi. Emr-i bi'l-maruf (iyiliği hatırlatmak) görevini ana-babaların bile bugün olduğu kadar gereksiz hatta tepkiye değer gördüğü bir zaman yaşanmamış, böyle bir insan toplumu yeryüzüne gelmemiştir. Başkaldırmanın normal görüldüğü, laikliğin Müslüman kimselerin içine dahi böylesi sindiği, herkesin kendi bacağından asılması gerektiğinin bu kadar benimsendiği bir dönem olmamıştır.

Ama Gafûr ve Rahîm bir Rabbimiz olduğu için Allah bugünkü kadar da insanlığa rahmet etmemiştir hiçbir zaman. Bu rahmet, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mübarek cesedi dünya toprağında bulunduğundan dolaydır. Dünyada şimdi var olan günahın yüzde birini bile yapmamıştılar ki Lut aleyhisselamın kavmi helak ediliverdi. Karun bugünkü faizcilerin belki binde biri kadar suç işlememişti ki yerin dibine batırılarak mahvedildi. Nemrut bugünkü laik ve seküler anlayışın küçük bir parçası olabilecek denli söz söylemişti ki sivrisinekle kahredildi.

Fakat Allah Teâlâ, "sen içlerinde olduğun sürece onlara azap etmeyeceğim" (Enfal suresi, 33. ayet) buyurduğu içindir ki şimdiye dek gökler ateş olup başımızdan aşağı inmedi. İşlenen suça karşı hak edilen ceza aynen verilmiş olsa dünyada bir karınca dahi kalmazdı.

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ

Yasalardan daha zayıf görülen cehennem tehdidi başımıza gelmiş büyük bir afettir. Bu afete misal olarak birçok durum gösterilebilir. Mesela bir kişi düşününüz ki kırmızı ışık yanarken yoldan geçmenin yasalara aykırı olduğunu ve bu ihlâl edilirse polisin ceza keseceğini biliyor. Polis ceza yazacağı için kırmızı ışıkta geçmeme hissiyatı, bunun bir kul hakkı olduğu ve kıyamet gününde Allah tarafından sorulacağı duygusundan daha üstün durumdaysa bir Müslüman için bile, işte bu noktada söz bitmiş demektir. **Allah Teâlâ'nın, kırmızı ışıkta geçmenin kul hakkı olduğu ve diğer canlılar için tehdit anlamına geldiği, kıyamet gününde de hesabının sorulacağını söylediği durum trafik cezasından daha müessir değilse bir Müslüman'da, o Müslüman'ın camiden çıkıp bir yerlere gitmesi, yani namazlı bir Müslüman olması, bir şeyi değiştirmez.**

Bu kişinin kan tahlili yapıldığında trafik cezası korkusunun, Allah'ın cehennem tehdidinden ağır geldiği ortaya çıkmış olur ve bu bir afettir, imanımızın erozyona uğramasıdır. Hâlbuki insan biraz düşünse görür ki trafik cezası kesilip en fazla arabasının elinden alınmasıyla sonuçlanacak bir süreç ile cehennemde bir dakika olsa dahi yanmak asla kıyaslanabilecek şeyler değildir.

Küfür cephesinde görülmesi normal sayılabilecek bu tür durumların Muhammed aleyhisselamın terbiyesini almış bir ümmette olabilmesi ise kesinlikle normal değildir. Asıl umut bu ümmettir ki yalana bulaşmamalı, ebeveyn hakkı çiğnemeye yanaşmamalı ve faize tenezzül etmemeliydi. Hastane de mikrop kaptıktan sonra hastalar artık nereye gitsinler...

Allah'a karşı cüretkârlık vahim bir şekilde çığırından çıkmış, bundan yüz sene önceki neslin kulağına gelmesi hâlinde bile cin çarpmışa döneceği kadar ağır sözleri ashab-ı kirama, Efendimiz'e ve hanımlarına hatta Kur'an ayetlerine karşı uzamış dillerle söyleyebilenler bu toplumun içinde bulunamamalıydı. Edebimiz ve Allah korkumuz bu denli zayıflamamalıydı.

İşte, cehenneme doğru son hız yol alınan bu süreçteki son çıkışımız, tövbe çıkışıdır. Tövbeyi kullanabilenler kendilerini uçuruma doğru hızlıca sürüklenmekten Allah'ın izniyle kurtaracaklardır.

Dünyanın bütün insanları günahlardaki cürette ve isyanı norm hâline getirmekte sınırsız denebilecek bir berbatlığa doğru yürüdüseler en azından Müslümanlar olarak biz Rabbimize dönmeyi bilmeli, küfür harama doğru koştukça biz tövbe ile Allah'a doğru koşuyor olmalıydık. Kiblemiz, adına tövbe denecek bir kible olmalıydı. Ne yazık ki tövbe, bir tarikata girmek için verilen dersin adı olmaya daraltılmış ve kalakalmıştır.

Muazzam bir hakikat olarak şunu aklımızda tutmakta fayda vardır ki insanoğlu Allah'a isyanda ne kadar çığırdan çıkmış, abartıp çizgiyi aşmışsa Allah'ın affı ve mağfireti de o kadar büyümüş demektir. Nuh aleyhisselamın kavmi, Nemrut, Hâmân, Ebu Cehil... bin potansiyelli suç işliyorlardıysa Allah'ın o zamanki affı ve mağfireti bin bir idi. Onları tövbeye davet etti Allah. Şimdi o günah potansiyeli milyon olduysa Allah'ın affı ve mağfireti de kesinlikle milyon+bir olmuş demektir. İnsanlar tarihin hiçbir devresinde görülmemiş derecede büyük suçlar işliyorlarsa -ki öyledir- Allah'ın rahmeti de tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar açık şekilde insanları bekliyordur.

Günahlar büyümüş ve çoğalmışsa Allah'ın rahmeti eski hâlinde durmaz. Af umudumuz da günahlar kadar büyümüştür. Fakat melun şeytan, günahları büyütürken sadece günaha karşı cesareti büyütmele kalmaz, bataklığa bir kere girildikten sonra Allah'ın kapısına gitmenin anlamsız olduğuna da insanı inandırmaya çalışır ve "utanmıyor da tövbe ediyorsun... senin tövbe etmen bile günahtır be..." diye düşündüreceği bir siyaset izler. Bir yandan bizi cehenneme doğru hızlı adımlarla yürütürken diğer taraftan kulunu çağırın Allah'ın sesine kulağımızı tıkar. Bunu yaparken de bazen merhamet, nezaket, haddini bilmek türünden kılıfları kullanır.

Şimdi bütün zamanlardan daha fazla olarak Allah'a isyan edilen bir zamanı yaşıyorsak şunu biliriz: Allah'ın rahmeti bütün zamanlardan daha fazla olarak bize açık demektir. Bir kiloluk günah işlendiği zamanlarda Allah'ın rahmeti bundan bir fazlaydı, şimdi ton bazında suçlar işleniyorsa Rabbimizin merhameti de bundan bir puan fazlası demektir. İblis'in zihnimize girip oynadığı işte bu sayılardır ki Allah'a karşı rahmet umudumuzun güçlenmesini engellemek istemektedir.

Allah'ın cennetine-cehennemine iman ettiğimiz kadar onun Gafûr, Rahîm ve kullarını affetmeyi seven bir Allah olduğuna iman ederiz. Buna iman ettiğimiz gibi böyle imana da davet etmek zorundayız. Zira şu anda toplumun içinde sözgelimi on cinayet işlenmişse bunlardan daha beter olan şey, Allah'ın rahmet kapısının kapanmış olduğuna inanılabiliyor olmasıdır. **Şeytanın en büyük yatırımı müminin, çıkış kapılarının tükendiğine inanmasıdır. Çünkü mümin bir kere 'artık yolun sonuna geldiği ve köprüden önce yoldan çıkabileceği bir kapı kalmadığı' düşüncesine ikna olursa işlemeyeceği haram yoktur.**

Nuh aleyhisselam, onu 950 yıl boyunca iman etmeleri için yalvartan ve imandan tam olarak kopmuş milletine "Allah hepinizin belasını versin!" demek yerine, "Rabbinizden af dileyin, o size mağfiret edecek" (Nuh suresi, 10. ayet) diye seslenmiştir:

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا

O mübarek peygamberin kendi kavmine tanıttığı Allah, rahmeti her şeyi geçmiş ve kuşatmış olan Allah'tı. Buna rağmen anlatılanları dinlemediler. Çünkü Nuh aleyhisselam rahmetten dem vurup anlatırken şeytan da o insanları, "asırlardır isyan ediyorsunuz, Allah sizi hiç affeder mi..." dediğine inandırmıştı.

Hâlbuki Rabbimiz, Hicr suresinin 49. ayetinde peygamberine şöyle tembih etmiştir:

نَبِّئْ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

"Kullarıma söyle; ben Gafûr ve Rahîm bir Allah'ım."

Fakat bunun kıymetini bilmeyenleri de elim bir azap ile karşılayacağını haber vermiştir.

Allah'ı tanımak onu rahmetiyle, cennetiyle, affıyla tanıkmaktır. Hak edenlere cehennemini göstermiş, boyun bükmeyi ve gözyaşı akıtmayı, ona dönmeyi bilip son çıkışı kullananlara ise cennetini işaret etmiştir.

Dünya kurulalı beri Allah'a bugünkü kadar büyük bir başkaldırma olmuş değildir. Ama bugünkü kadar da rahmeti genişlememiştir Allah'ın. Çünkü onun rahmeti acil yardımdır. Acil yardım ise en azından vakanın büyüklüğü kadar olur. Alkoliklerin bugünkü kadar Allah'a dönme fırsatı hiç olmamıştır. Hırsızlar, katiller, namazsızlar, oruçsuzlar, faizciler bugünkü kadar rahmeti büyümüş bir Allah görmemişlerdir dünyada. Teknolojik yaygınlaşma, toplumsal çapta benimsenmiş günahların varlığına rağmen dönmeyi bilenler karşılarında Gafûr ve Rahîm bir Allah bulacaklardır.

Kim Allah'ı arıyorsa onu bugün bulacaktır. Bunun için bir tarikata girmeye ya da hacca gitmeye gerek yoktur; insanın "ben geldim ya rabbi" demesi yeterlidir. Kur'an'ımız Zümer suresinin 53. ayetinde katillere, kürtaj yaptıranlara, siyasî görev aldığı anda insanlara zulmetmiş olanlara, müteahhitlik edip müşterisini kandırarak yıllarca eziyet göreceği bir eve mahkûm etmişlere, komşusuna eziyet etmişlere, trafik kurallarını çiğneyenlere veya haram parayla iş görenlere... velhâsıl Allah'ın huzuruna gitmeye yüzü olmadığını söyleyenlere bir davetiye gönderiyor.

Bu ayet kumarbazlara, zinacılara, bekâretini haram yolla kaybetmişlere, üniversite kantininde haram işleyenlere geliyor:

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ
الرَّحِيمُ

"Onlara de ki ey peygamber, ey kendilerini ateşe hazırlamış kullarım! Sakın Allah'ın rahmetini yok kabul etmeyiniz. Allah sizin bütün günahlarınızı affedecek. Çünkü Allah Gafûr ve Rahîm'dir."

Bu sesi bütün kumarbazlar duymalıdır. Bu Allah'ın son çıkışıdır.

Ey kumar oynamış, piyango bileti almış Müslüman! Ey haram yemiş, rüşvet almış, hanımına zulmetmiş, kocasını sömürmüş, babasına asi olmuş, çocuğuna işkence etmiş, siyaseti yanlış kullanmış Müslüman! Önce Allah ile barış.

Yeryüzü günahla dolmuş, okyanuslar insan kanı rengine bürünmüş bile olsa insan yine de Allah'ın rahmetini aşabilecek bir suç işleyemez. Yeter ki samimi, gerçekçi ve hakiki davranılsın. Tövbe ettiğini söyleyip rolünü oynadıktan sonra bildiğini yapmaya devam etmek ikiyüzlülüğü olmasın. Bin kere bozsa bile insanın bin birinci tövbesini kabul edecek Allah'ı vardır. Çılgınca büyüyen haramlardan belki daha ağır suç olanı, insanın Allah'ın rahmetini, mağfiretini ve kullarını affedeceği sözünü basit görmektir.

Rabbimiz Kur'an'ında, Allah'ın affedeceği sözünden ümit kesenlerin ancak kâfirler olduğunu buyurmaktadır. Bakınız, faiz yiyene, zinacı kimseye bile kâfir dememektedir ama affedeceğine güvenmeyene kâfir demektedir. İblis'in yapmaya çalıştığı tam da bu "sen kim tövbe kim" algısını oturtmaktır.

İşte bu an, İblis'i çiğnemek gereken andır. Allah'a dönmek, toplum olarak da dönmek zamanıdır.

Kanun şudur: Kim hangi suçu işlerse işlesin, Allah'ın varlığını inkâr etmek ya da şirk koşmak hariç, her ne varsa hepsi dâhil bütün günahlar, tövbesi olan günahlardır. Nuh aleyhisselamin "Allah beni suda boğamaz" diyen oğluna bile tövbe kapısı açılmıştır. Son saniyede gemiye binse kurtulacaktı. İnsan yeter ki işlediği edepsizliğe karşı Allah'tan utansın, pişman olup suçla ilişkisini kessin ve ona dönmeye söz versin. Allah'ın kapısı her zaman açıktır. (Kul hakkı işlenmişse bunun durumu ayrıdır, o illa ki sahibine ödenmelidir.)

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Eski ümmetlerden birinde bir kişi yaşadığı berbat hayatın ardından eceli yaklaştığında çocuklarını etrafına topladı ve onlara şöyle dedi: Çocuklar, beni biliyorsunuz. Öldüğümde Allah beni cehenneme bir koyarsa daha da oradan çıkamam. Öldüğümde

şöyle bir iş yapın: Cesedimi yakın ve küllerimin üçte birini denize salın, üçte birini toprağa gömün ve üçte birini de havaya savurun. Buna rağmen Allah beni huzuruna çıkarırsa ben ne diyeceğimi bilirim.”

Efendimiz aleyhissalatu vesselamın buyurduğuna göre o adamın evlatları vasiyeti aynen uygulamışlar, ölünün küllerini bile dağıtmışlar.

Ama Allah Teâlâ adamı huzuruna çağırmış ve ona, “gördün mü kulum, kaçamadın, huzuruma geldin” buyurmuş ve ona neden böyle davrandığını sormuş. Adam, “Allah’ım” demiş, “ben kendimi biliyordum; sana gelebilecek biri olmadığımı bildim ve senden çok korktum.” Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki, Allah o kişiye “ben de bunu bekliyordum” buyurur, “seni affettim.” (Müslim, 2756)

Rabbimiz, hâlinden utanan kul istemektedir, evirip kıvıran değil. **Günah bize dedemiz Âdem aleyhisselamdan kalmıştır, o da bir hata işlemiştir. Bu genimizde var olabilir. Ama diğer taraftan tövbe de yine ondan miras kalmıştır.**

Bir delikanlı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gelip şöyle sormuş: “Ya Resûlallah, bir insan düşün ki senin haram dediğin ne varsa hepsini yapmış. Haram ve suç dediğin ne varsa hepsini yapmış biri olarak karşına geldim. Allah beni de affeder mi?” Efendimiz aleyhisselam ona, “sen Müslüman mısın ve tövbe ettin mi?” diye karşılık verip delikanlıdan da kelime-i şahadet getirdiği cevabını alınca şöyle buyurmuş: “Allah seni affedecek, üstelik günahlarından da sana sevap yazacaktır.”

“Bak ya Resûlallah!” demiş çocuk, “basit şeylerden söz etmiyorum sana... bu işin içinde çok pislik var...” Efendimiz aleyhisselam, “onlar bile” buyurmuş.

Affedileceğini söylemekle kalmıyor, onlardan bile sevap yazılacağını haber veriyor. Bu hadis-i şerifi rivayet eden Seleme isimli sahabi o delikanlının çok sevindiğini, Medine sokaklarında “Allahuekber” diye bağırarak uzaklaştığını söylüyor.

Kardeşlerim,

Günahlarımız büyüdüyse Allah’ın rahmeti de büyümüştür. Biz Allah’ın rahmetini aşabilecek bir hata işleyemeyiz –inadımız dışında. İşleyebileceğimiz en büyük hata Allah’ın rahmetinin, mağfiretinin, affının küçük olduğunu düşünmemizdir. Böyle bir düşüncemiz olursa zaten evvela bundan tövbe etmek lazımdır. Allah Teâlâ’yı tanıyamamak burada başlar. İblis de yatırımını bunun üzerine yapar ve Allah’ı inkâr ettiremediği insana affedilmeyeceği düşüncesini yerleştirir.

Müminler olarak yaşadığımız dünyada insanların hidayetinden sorumluluk görevimiz bulunduğu ve her kademedeki Müslümanlar olarak nefes aldığımız sürece Allah’ın adının küçük düşürülmesinin imkânsız olacağını düşünmemiz gerekirken, insanoğlundan kimseye lazım olmayacak konularla uğraşılıyor.

Müftümüzden sıradan olanımıza kadar hepimiz insanları cennet, cehennem, sırat, kabir azabı, hesap gibi konularla davete çalışmamız gerekirken Allah’ın Arş’ının nerede olduğu, ‘el’inin ne manaya geldiği, sıfatlarının mahiyeti... türünden insanın yüz sene yaşasa anlamayacağı konularla dinimizi yaşadığımızı zannediyoruz. Lüzumsuz meselelerle uğraşıp insanlığın uçurumdaki mesafesinin derinleşmesine neden olmak, imanı elden gitmiş bir nesli böyle meşgul etmek, zamanında İmam Gazalî’nin bile gerek duyup konuşmadığı başlıklarla uğraşmak Allah’a istiğfar etmemiz gereken büyük bir hatadır.

Fertler olarak da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem muhakkak okumamızı tavsiye ettiği seyyidül-istiğfar duasını günde en az bir kere okumaya ahdetmeliyiz. Bir hata işlediğimizde bunu okumak alışkanlığımız olmalıdır. Bu duayı hem Efendimiz aleyhisselamın mübarek ağzından çıktığı şekliyle

okumamız hem de anlamını bilmemiz lazımdır. Kul olarak ayağımızın kaydığı her büyük-küçük hatada hemen bu duaya sığınmalıyız.

اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى
عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ،
أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ بِذَنْبِي فَاغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ
الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ.

“Allah’ım, sen benim Rabbimsin. Senden başka ibadete layık ilah yoktur. Beni sen yarattın. Ben senin kulunum. Ezelde sana verdiğim sözümde ve vaadimde hâlâ gücüm yettiğince durmaktayım. İşlediğim kusurların şerrinden sana sığınırım. Bana lütfettiğin nimetleri yüce huzurunda minnetle anarım. Günahlarımı itiraf ederim. Beni affet, şüphe yok ki günahları senden başka affedecek yoktur.”

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.